

§ 15. Finansministeren fastsætter de til lovens gennemførelse fornødne nærmere regler og bemyndiges til at afholde de med gennemførelsen forbundne udgifter, herunder vederlag for lånebeløbenes beregning og opkrævning, obligationernes udlevering m. m.

§ 16. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, træder i kraft straks.

I forbindelse med lovforslagets 1. behandling, der strakte sig over 3 mødedage, fandt der *en almindelig politisk debat* sted om omstændighederne i forbindelse med dannelsen af den nye regering, om landets økonomiske situation og om det fremsatte lovkompleks som helhed.

Af de udtalelser fra 1. behandlingen, der specielt vedrører forslaget til den her omtalte lov, skal gives et kortfattet resumé.

Per Hækkerup (S) erklærede, at stabiliseringslånet ville være et værdifuldt led i bestræbelserne for at tvinge forbruget ned. Over for den indvending, at stabiliseringslånet kun ville komme til at påhvile en meget lille del af befolkningen, erklærede han, at socialdemokratiet kun med store principielle betænkeligheder var gået med til, at de af lovkomplekset omfattede afgiftsforhøjelser samt tekstilafgifterne skulle holdes uden for pristalsberegningen. Ved denne foranstaltning kom lønmodtagerne til at yde deres bidrag til de fælles ofre, og det var kun rimeligt, at der blev truffet andre foranstaltninger, som kom til at omfatte hele befolkningen og samtidig lagde de største byrder dér, hvor det private forbrug ubestrideligt er størst.

Axel Kristensen (V) gik stærkt imod lovforslaget, som han betegnede som et skamløst forsøg på at lade nogle få bære alle byrder. Han fandt, at lovforslagets virkninger ville være skadelige. Det ville betyde formindsket produktion og større arbejdsløshed, lysten til at påbegynde nye, selvstændige virksomheder ville blive svækket, og rationaliseringen ville blive forsinket. Yderligere ville loven volde mange mennesker uovervindelige vanskeligheder, og den ville ikke i afgørende grad overflytte kapital fra forbrug til investering.

Aksel Møller (KF) troede ikke på, at stabiliseringslånet ville hjælpe på landets økonomiske situation, og fandt det uheldigt, at en så stor del af samfundets opsparing ifølge forslaget skulle overføres til staten. Han beklagede, at man ændrede de forudsætninger, hvorunder hans parti i 1956 stemte for, at 30 pct. af merindtægt ikke skulle beskattes. Folk, der har gjort en ekstraordinær arbejdsindsats i tiltro til denne bestemmelse, ville nu miste den herved opnåede fordel. Regeringen havde foregøglet folk, at den ville være venlig over for forøget arbejdsindsats og større opsparing, men nu handlede den stik herimod. Regeringens fremgangsmåde ville betyde produktionens stagnation, måske tilbagegang, samt arbejdsløshed. Hans parti